

Излъгна, съсъ поругана честь
останахъ азъ, днитѣ си да кълна.

З и т а. Недѣй ме тѣй отъ него огорчава. .
а говори, тѣй както майка може
на чедо си да шепне съсъ любовь
и радость да събужда на гърди. . . .
Разказвай ми, че той ще ме обикне,
тѣй както азъ обичамъ го безумно.
Че той за менъ е само желанъ сънь,
деньтъ въ ноща, живота въвъ смъртъта!

(Мълчание)

X

Влиза Исуфъ

Исуфъ. Ефесъ ви чака тамъ при Кипариса.
Дойката. (Спомнила си, че е пратена отъ Ефеса)

Забравихъ се! . . . Какво ще отговоримъ?

(Дветѣ ставатъ смутени. И безъ да отговорятъ нѣщо на Исуфа,
излизатъ хванати подъ ржка)

XI

Исуфъ. (Вгледанъ подиръ тѣхъ, махва ржка за-
канително).

Исуфъ. Разбирамъ ви! Но азъ не ще допустна
Коварството, що дветѣ му кроите!

(Пакъ погледва подиръ тѣхъ)

Въ следитѣ ви ще бжда всѣки мигъ.

Не се боя — съсъ насъ е наший Богъ!